

til mig. Han sagde, at det er ikke rigtigt, at Københavns Kommune bliver saa ugunstigt stillet. Han sagde, at København vil faa en Ret til at opkræve en betydelig Skat af faste Ejendomme, og denne ny Beskatning af de københavnske faste Ejendomme, nemlig Forskellen mellem den ny Ejendomsskyld og den nuværende Bygningsafgift, bør man først og fremmest ty til, før man tænker paa en Forhøjelse af Indkomstkatten. Heri er jeg i fuldkommen Overensstemmelse med den højtærede Finansminister. Hvad den højtærede Finansminister herom har sagt, er ganske rigtigt, og det glæder mig at kunne minde om, at den højtærede Finansminister dermed ogsaa er i den bedste Overensstemmelse med sin egen Stilling tidligere som Medlem af dette Ting. Allerede i Samlingen 1891—92 henviste den højtærede Finansminister til Ønskeligheden af, at Københavns Kommune, saavel som andre Bykommuner, rettede deres Opmærksomhed paa andre Skatteobjekter end den personlige Skat. Han pegede paa Ejendommene som Skatteobjekter, som der først burde lægges Beslag paa, før man skred til en Forhøjelse af Indkomstkatten. Dette er ogsaa ganske i Overensstemmelse med min Tankegang. Ogsaa jeg har stedse i og uden for denne Sal forfægtet den Anskuelse, at for Købstadkommuner er det rimeligt i meget høj Grad at lægge Beslag paa de faste Ejendommers Udbytte i Stedet for i alt for høj Grad at søge deres Indtægter tilvejebragte gennem den personlige Skat, hvad enten det nu er en Skat paa Formue og Lejlighed eller, som her i København, en Indkomstskat. Efter min Mening, ligesom altsaa efter den højtærede Finansministers, er og bør Indkomstkatten være en supplerende Skat, som kun kan opkræves for at udfylde det Hul, som andre Indtægtskilder lade aabent. Men denne Karakter kan Indkomstkatten kun have, saa snart den er fri, saa snart den er bevægelig, og det har den københavnske Indkomstskat ikke været i mange Aar, ikke lige siden Begyndelsen af Firserne, og det vil den heller ikke blive efter Staden Københavns sidste Regnskab og Budget, om de foreliggende Love vedtages uforandrede. Den højtærede Finansminister siger: Ja, hvis det virkelig viser sig, at Københavns Kommunes Stilling er bleven saaledes, at den ikke kan komme ud af det med den Indkomstskat, som bliver tilbage til den efter de foreliggende Forslag, nuvel, saa kunne vi jo tales ved derom. Ja det er

netop det, jeg foreslaar, det er det, jeg begynder paa, at tales ved derom. Jeg mener, det er ganske uomtvisteligt, at vi ikke kunne komme ud af det med den Indkomstskat, som Regeringen her levner os. Man vil maaske sige, at jeg tidligere har stemt for Forslag, som indeholdt en lignende Begrænsning af Indkomstkatten. Det er fuldkomment rigtigt, det har jeg, og det samme gælder om alle Medlemmer af dette Ting. Men jeg for mit Vedkommende har i alt Fald en god Samvittighed. Jeg har stadig protesteret mod Bestemmelsen, stadig taget ethvert som helst Forbehold. I mit første Rigsdagsaar, i Samlingen 1898—99, stillede jeg et Ændringsforslag for at faa Lejlighed til at motivere min Stilling til dette Punkt, at jeg ansaa det for absolut uundgaaeligt for Københavns Kommune at skaffe sig ny Indtægter, saaledes som det for alle, der have deltaget i det kommunale Liv, har været klart fra Begyndelsen af 90erne. Det er ikke noget nyt Spørgsmaal, vi kaste ind, det er et Spørgsmaal, som ogsaa har beskæftiget dette Ting gennem adskillige Aar. Men man siger maaske, at Bestemmelser som de foreslaaede just ere fortræffelige; de ville virke som en Bremse mod at være alt for lebendig i Københavns Kommune, saa maa man sætte sig paa en sparsomelig Fod og ikke gaa til saadanne kostbare Foranstaltninger, som man nu indlader sig paa. Det er ganske urigtigt. Nej, Følgen vil blive en ganske anden, nemlig, at vi ad ekstraordinær Vej, af Laanemidler, ville tilvejebringe det, som det ordinære Budget ikke tillader at afholde. Ja men, vil man sige, der har man jo Indenrigsministeren, der har man den ny § 33 i det kommunale Skattelovforslag. Ja vel, jeg har bemærket, at denne § 33 ogsaa har Ærinde til København, men det er et Ærinde, hvor vi ville komme til at sige: Hus forbi! Hvis Stillingen virkelig er den, at vi ikke opfylde de Forpligtelser, Staden allerede nu har paa sig, ikke kunne bestride de Udgifter, vi ikke kunne afvise, men ere nødte til at skaffe større Midler, saa vil den Trefjerdedelsmajoritet, som forudsættes at skulle være til Stede i Borgerrepræsentation og Magistrat, blive forvandlet til fuldstændig Enstemmighed, og Indenrigsministeren vil heller ikke kunne nægte sin Medvirkning. Jo, det bør han gøre. Men jeg siger, det kan han slet ikke. Det er overhovedet en saare vanskelig Ting for Indenrigsministeren at gribe ind i en Kommunes Forhold, hvis der ikke hos